

Glädje

Utdrag ur ett brev från Svāmī Sadānanda Dāsa 1975

Till svenska och © Kid Samuelsson 2010

Kära A. och B., kära barn,

Śrī-Caitanya-Mahāprabhu's āvirbhāva inträffar den 27. Må vi bli helt klara över det som Han egentligen ville. *Vår* början består i att befria oss från dogmer, allt vi kört fast i som *andra* har upplevt och förklarat **före** eller samtidigt med oss, alltså under vår tid. Den som betraktar Caitanyas inställning till hela traditionens arv lär att Han inte ville att vårt hjärta och tänkande skulle bli till en förvaringsplats för andras tankar och erfarenheter. På Sina vandringar genom Indien besökte Han oräkneliga tempel etc. för *alla* Guds varandeformer och śakti-s.

Allt börjar med att *vara den och vad man är*, endast då kan man verkligen vara och bli glad. Att *tvunga på sig* en andlig uniform – den må tyckas vara än så lyckobringande – kan inte vara annat än en hållning som Kṛṣṇa kritiserar skarpt i Bhāgavatam XI.

Man *kan* hjälpa sin medmänniska att vara sig själv, inte metafysiskt, transcendent, utan helt *okonstlat mänsklig*, med alla dygder och svagheter. Ingen ska vilja försöka hoppa över sin egen skugga eller få andra att göra det. Man måste lämna den andre spelrum för att kunna vara den han är. Frihet betyder alltid frihet för den andre, annars är den ingen frihet. Gud vill ju att vi är lika fria som Han Själv, Han vill *inte* ha *några* slavar.

B. *är* frisk, hon lider bara av sina faktiska begränsningar – fysiskt och psykiskt – och det gör vi alla till en viss grad. Det är bara så att hon är känsligare än Du och jag. Det "onda" är bara upplevelsen av hennes begränsningar i förhållandet mellan det hon vill och det hon kan. Men vi måste finna oss i gränserna för våra egna karmiska möjligheter och sträva djupare inom dessa gränser. Vi kan inte spränga dessa gränser – tänk på Arjuna och det som Kṛṣṇa sade honom.

Det är heller inte sunt om hon är så mycket ensam och bara har Dig att kunna prata med. Hon kan ju inte bara leva av "metafysiska" brottstycken. Ibland behöver hon också tala med andra människor. Jag vet att det är svårt eftersom ni har isolerat Er så mycket där – vilket jag redan från början inte hade önskat. Kanske har hon också blivit osäker när det gäller att finna sin *egen* väg genom det tidigare tvång som olika grupper velat utöva på henne.

Hon skriver också om en bok av Chögyam Trungpa¹. Jag känner inte till den men det *kan* inte vara så att en bok *utan sambandha-jñānam's* grundpålar endast brister i att redogöra för bhakti och prema-bhakti. Det finns många vägar, även ateistiska, men de kan inte utgöra grundval för karma, jñānam och bhakti. Dessa ateistiska vägar leder väl till śūnyam, nirvānam etc. och det kan väl vara så att en eller annan där finner sitt mål. Min plikt är att *uppmuntra* var och en som har verklig śraddhā till en äkta väg – men det betyder inte att Śāstram-s eller jag förordar något mystiskt jämfällande mellan alla vägar.

---

¹ Chögyam Trungpa: Cutting Through Spiritual Materialism. Boston 1974.

I Indien är allt annorlunda än vad vissa framställer det. Man och hustru kan var och en ha sin egen guru, gå sin egen personliga väg utan ömsesidigt ned- eller övervärderande. Det är alls inte så att någon *måste* gå den rena, allt annat uteslutande bhakti-vägen. – Bhagavān älskar *var och en mest*, bara han själv är helt öppen och hjärtlig.

Om man förväntar sig under av den väg man försöker gå – av mantras och guruns kraftöverföring etc., och sedan blir besviken eftersom det inte sker något extraordinärt, så är det följden av en felaktig undervisning eller ett missförstånd av en *riktig* undervisning. Det viktiga är inte *det* man gör och det som är *synligt* för andra, utan vilken inre inriktning, vilken inställning man har – medan man utåt eller som det synes utåt, är precis som andra människor som kanske tycks vara helt utan intresse för religion eller är helt vanliga borgare. Om man anser att man måste vara något särskilt och ställer för höga krav på sig själv hamnar man under en stress som man påtvingar sig själv och råkar då i förtvivlan eftersom man inte har uppnått sitt ”mål” och utkämpar då den meningslösa kampen mellan det ena ”jaget” och det andra ”jaget”. Det räcker – och det är alls ingen liten sak – om man är god mot en annan människa, ser hennes liv och problem från *hennes* och inte bara från sin *egen* sida.

Kära vänner, i detta brev till Er båda står *ingenting* som inte är bekant för Er själva och *ingenting* som den andre inte vet. Men det är *en* sak som fattas: Ni måste båda vara klara över att Ni har två barn som behöver kärlek och som inför framtiden behöver en situation med ekonomisk-finansiell trygghet – tyvärr finns där ingen utväg. Om Du hittar en anställning som ger Dig och Din familj en utkomst, så mycket bättre. *Det* yrke, som uppfyller en helt, skänker en fullständig lycka *och* materiell trygghet, det finns inte. Även romantiken att leva i naturen och leva efter skogens rytm visar sig vara sköna drömmier. Jag hade dem också då jag var medlem i ungdomsrörelsen². Så vi måste alla betala dyra läropengar för ungdomstiden och måste som en följd av våra fel och trots dessa tidigare fel bemöda oss så att det hårda ”måste” och det muntra, obekymrade ”vilja, tycka om” på något sätt räcker varandra handen.

Människan är en social varelse och behöver diskussion med människor som befinner sig på en liknande nivå.

Vad gäller mig är jag sedan det lilla slaganfallet förra sommaren inte längre så resglad. I varje fall **måste** jag träffa **er**, här eller någon annanstans. Jag tror inte att *någonting* kan utvecklas, om det inte innebär **glädje**, direkt eller indirekt.

Man måste skilja på följande: (1) man har ren bhakti; då är allt man gör Hans sevā; (2) man har den ännu inte – då gäller det som Caitanya och Nityānanda lärde Raghunātha: ”Var tålmodig, endast gradvis korsar man förvandlingsvärldens ocean. Försaka inte i det yttre; låt dina sinnen gå sin väg, men utan lidelse.”³

---

² Det handlar här om det ur Wandervogel-Bewegung (1896-1913) uppkomna Bündische Jugend (1919-1933), en mångfald av ungdomsförbund som bildades efter första världskriget och vilka politiskt sett var mycket brokigt präglade – från ”folkligt populistiska” till pacifistiska och kommunistiska.

³ Walther Eidlitz Caitanya-biografi, sv. utgåvan sid 399, sadananda.com, ger en mer utförlig översättning: ”Lugna dig. Återvänd till ditt hem och uppför dig inte som en narr. Människorna korsar gradvis förvandlingsvärldens ocean. Öva inte försakelse i avsikt att visa den för andra (ordagrant: markāṭa-vairāgya, ap-försakelse); acceptera, gläds åt vad som är tillbörligt, utan att bli bunden av det, utan att låta det häfta vid dig. Ha ditt hjärtas grund i Kṛṣṇa och uppför dig till det yttre som människorna (så att ingen ser vad som försiggår i ditt inre).”

Det finns dock många övergångsformer mellan karma, jñāna och *bhakti*, vilka beskrivs utförligt i Bhāgavatam och i Jīva Goswāmī's "Bhakti Sandarbha" – och det är ju i denna förbindelses *mångfald* som Caitanya har Sin glädje. När man måste vara *verksam* i världen, så måste man också sträva efter "framgång", inte som självändamål och strävan efter ära, men ens arbete måste uppskattas, annars kan man inte behålla sin ställning i världen och i sitt yrke. Utan en viss belåtenhet *kan* man inte existera. Kṛṣṇa och Caitanya har uppmanat alla att *inte* försumma sin plikt i världen. Naturligtvis är detta inte något självständigt, från hela existensen lösgjort självändamål, utan en **nivå** – *inte* obetydlig, utan viktig.

Strävan efter framgång som *medel* till sevā måste finnas där, det är *inte* något negativt. Olika "gurus" förleder sina lärjungar till att uppge allt för att de ska få billig arbetskraft, genom att inbilla dem hur snabbt eller direkt de ska uppnå upplysning etc. – det är ansvarslöst bedrägeri.

Alltså, förhoppningsvis repar Ni snart åter mod och känner glädje, så att Ni obekymrat kan uppfylla era små och stora plikter och glädjeämnen – förhoppningsvis känner Ni varken yrke eller plikt som en börda; hys förtroende för varandra och även för er gamle vän Sadā.

Rādhe! Rādhe!

Min kärlek till barnen.